Lietas Nr. A420258816
Lietas arhīva Nr. A42-00584-17/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2017.gada 27.martā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese Aiga Putniņa,

piedaloties pieteicējam /pers. A/, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Rīgas domes Personu dzīvesvietas reģistrācijas komisijas pārstāvim zvērinātam advokātam Valdim Ulmanim un trešās personas /pers. B/ pārstāvim /pers. C/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu anulētas ziņas par /pers. B/ deklarēto dzīvesvietu /adrese/.

Aprakstošā daļa

[1] No 2016.gada 27.janvāra trešajai personai /pers. B/ deklarēta dzīvesvieta /adrese A/ (turpmāk – nekustamais īpašums), kā dzīvesvietas deklarēšanas tiesiskais pamats ir norādīts īpašuma tiesības.

[2] 2016.gada 12.aprīlī Rīgas domes Personas dzīvesvietas reģistrācijas komisijā (turpmāk – komisija) saņemts pieteicēja /pers. A/ lūgums anulēt ziņas par trešās personas deklarēto dzīvesvietu nekustamajā īpašumā, jo trešā persona nekustamajā īpašumā nedzīvo un ir deklarējusi savu dzīvesvietu pieteicēja īpašumā bez tiesiska pamata.

[3] Izskatot pieteicēja lūgumu, ar komisijas 2016.gada 20.jūnija lēmumu Nr.13 atteikts anulēt ziņas par trešās personas deklarēto dzīvesvietu. Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmo daļu dzīvesvietas deklarēšanas jēga ir nodrošināt, lai valstij būtu zināma adrese, kurā persona ir sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību. Līdz ar to ziņām par personas dzīvesvietu maksimāli jāatbilst reālajai situācijai. Pamatojoties uz komisijas rīcībā esošo informāciju, trešā persona nekustamajā īpašumā dzīvo un ir sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību.

[3.2] Pieteicēja iesniegumā norādītie apstākļi nevar būt par pamatu, lai anulētu ziņas par trešās personas deklarēto dzīvesvietu, jo nepastāv Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas nosacījumi.

[3.3] Komisijas ieskatā, starp administratīvā procesa dalībniekiem pastāv civiltiesisks strīds par trešās personas tiesībām lietot nekustamo īpašumu, tāpēc jautājums ir izskatāms vispārējās jurisdikcijas tiesā civilprocesuālā kārtā.

[4] Pieteicējs vērsās tiesā ar pieteikumu. Pieteikumā norādīti turpmāk minētie iebildumi.

[4.1] Trešā persona nav nekustamā īpašuma īpašniece vai īrniece, kā arī pieteicējs kā nekustamā īpašuma īpašnieks nav sniedzis atļauju trešajai personai vai citām personām deklarēties vai norādīt kā savu dzīvesvietu pieteicējam piederošo īpašumu. Attiecīgi trešā persona, deklarējot savu dzīvesvietu, ir sniegusi nepatiesas ziņas.

[4.2] Komisija, izskatot pieteicēja iesniegumu, nav iedziļinājies visos faktiskajos un tiesiskajos apstākļos, jo lēmumu pieņēmusi, balstoties tikai uz to, ka trešā persona nekustamajā īpašumā saņem korespondenci. Par to strīds nepastāv, jo pieteicējs ir informēts, ka nekustamajā īpašumā bez tiesiska pamata faktiski dzīvo trešās personas brālis /pers. C/ ar ģimeni, kuri ar tiesas spriedumu ir izliekami no nekustamā īpašuma. Turklāt trešās personas brālim ir izsniegta universālpilnvara, līdz ar to viņš var izņemt viņai adresēto korespondenci. Ņemot vērā minēto, balstīšanās vienīgi uz šo faktu nav objektīva.

[4.3] Trešā persona balstās uz 2012.gada 9.novembrī noslēgto pirkuma līgumu par nekustamā īpašuma iegādi. Trešā persona atkāpās no līguma izpildes, līdz ar to noslēgtais līgums ir atcelts.

[4.4] Trešā persona balstās uz zemesgrāmatā nostiprināto ķīlas atzīmi. Kā redzams no zemesgrāmatas nodalījuma, ķīlas atzīme reģistrēta trešās personas mantiskam prasījumam, nevis īpašuma tiesību strīda nodrošinājumam. Šī atzīme nepiešķir trešajai personai lietošanas tiesību uz nekustamo īpašumu un tiesības tikt tajā deklarētai.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs uzturēja pieteikumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem. Papildus norādīja, ka ilgstoši nevar piekļūt savam īpašumam, trešo personu ir saticis vien dažas reizes, viņu pārstāv viņas brālis /pers. C/ uz universālpilnvaras pamata. Deklarēto ziņu par trešās personas dzīvesvietu anulēšana ir priekšnoteikums tiesas nolēmuma izpildei civillietā Nr.C27129912 par /pers. C/ un viņa ģimenes izlikšanu no nekustamā īpašuma.

Komisijas pārstāvis pieteicēja pieteikumu neatzina, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā minētajiem argumentiem. Papildus norādīja, ka noslēgtais pirkuma līgums ir uzskatāms par Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta otrajā daļā minēto citu līgumisko pamatu nekustamā īpašuma lietošanai. Starp pusēm esošais civiltiesiskais strīds par līguma spēkā esību ir risināms civiltiesiskā kārtībā.

Trešās personas pārstāvis /pers. C/ pieteicēja pieteikumu neatzina, norādot, ka viņš un viņa ģimene dzīvokli ir atbrīvojuši, pamatojoties uz noslēgto vienošanos ar trešo personu. Trešā persona dzīvoklī pastāvīgi nedzīvo, vienlaikus periodiski ierodas dzīvoklī, lai saņemtu sev adresēto korespondenci,

dzīvoklī atrodas viņai piederošās mantas.

Motīvu daļa

[6] Konkrētajā lietā tiesai jāizvērtē, vai pastāv pamats ziņu par trešās personas deklarēto dzīvesvietu anulēšanai.

[7] Likumdevējs Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmajā daļā ir devis pilnīgu uzskaitījumu apstākļiem, kurus konstatējot tiek anulētas ziņas par personas deklarēto dzīvesvietu. Saskaņā ar šo normu ziņas par deklarēto dzīvesvietu anulē, ja: 1) dzīvesvietas deklarētājs, deklarējot dzīvesvietu, sniedzis nepatiesas ziņas (1.punkts); 2) attiecīgajai personai nav tiesiska pamata dzīvot deklarētajā dzīvesvietā (2.punkts).

Augstākās tiesas judikatūrā ir nostiprināts, ka to, vai piemērojams Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1. vai 2.punkts, izšķir lietas faktiskie apstākļi. Proti, ja no lietas faktiskajiem apstākļiem konstatējams, ka persona, deklarējot dzīvesvietu, sniegusi nepatiesas ziņas, ziņas par deklarēto dzīvesvietu anulējamas, pamatojoties uz Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu. Savukārt, ja no faktiskajiem apstākļiem konstatējams, ka personai, deklarējot dzīvesvietu, bija tiesisks pamats dzīvot attiecīgajā dzīvesvietā, bet šis pamats vēlāk zudis, ziņas par deklarēto dzīvesvietu anulējamas, pamatojoties uz Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 2.punktu (*sk. Augstākās tiesas 2009.gada 18.maija rīcības sēdes lēmuma lietā Nr.SKA-327/2009 8.punktu, 2011.gada 16.marta sprieduma lietā Nr.SKA-34/2011 11.punktu*).

Pieteicējs kā deklarētās dzīvesvietas anulēšanas pamatu norādījis nepatiesu ziņu sniegšanu, jo trešā persona nav nekustamā īpašuma īpašniece un īrniece, nekustamajā īpašumā faktiski nedzīvo, līdz ar to viņai nebija tiesisks pamats nekustamajā īpašumā deklarēt dzīvesvietu. Tādējādi sākotnēji pārbaudāms, vai trešā persona, deklarējot dzīvesvietu, ir sniegusi nepatiesas ziņas.

[8] Atbilstoši Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 3.panta pirmajai daļai dzīvesvieta ir jebkura personas brīvi izraudzīta ar nekustamo īpašumu saistīta vieta (ar adresi), kurā persona labprātīgi apmetusies ar tieši vai klusējot izteiktu nodomu tur dzīvot, kurā dzīvot tai ir tiesisks pamats un kuru šī persona atzīst par vietu, kur tā sasniedzama tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību. Savukārt no šā panta otrās daļas izriet, ka persona iegūst tiesisku pamatu apmesties uz dzīvi noteiktā nekustamā īpašumā, kā arī iegūst tiesību tur deklarēt savu dzīvesvietu (arī uzturēt šo deklarāciju), ja: 1) personai attiecīgais nekustamais īpašums pieder; 2) persona šo nekustamo īpašumu īrē; 3) persona ieguvusi šā nekustamā īpašuma lietošanas tiesības uz laulības, radniecības, svainības vai citu likumisku vai līgumisku attiecību pamata (*sk. Augstākās tiesas 2013.gada 28.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-532/2013 9.punktu*).

No iepriekš minētā secināms, ka, tikai pastāvot nekustamā īpašuma īpašnieka gribai un tā rezultātā noslēgtam tiesiskam darījumam (īres līgums), vai esot laulībā, radniecībā vai svainībā, vai īpašuma lietošanas tiesības iegūstot uz cita likumiska vai līgumiska pamata, personai rodas tiesisks pamats deklarēt dzīvesvietu citai personai piederošā īpašumā. Pretējā gadījumā tiek aizskartas nekustamā īpašuma īpašnieka pamattiesības uz īpašumu. No tā izriet, ka valsts nav paredzējusi kādu leģitīmu attaisnojumu, lai aizskartu tiesības uz personai piederošā nekustamā īpašuma izmantošanu (*sk. Administratīvās apgabaltiesas 2011.gada 6.jūnija spriedumu lietā Nr.A42529608 un Augstākās tiesas 2011.gada 10.novembra rīcības sēdes lēmumu lietā Nr.SKA-822/2011*).

Attiecīgi gan iestādei, gan tiesai, pārbaudot personas tiesisko pamatu dzīvot deklarētajā dzīvesvietā, ir neizbēgami jāsaskaras ar civiltiesiskajām attiecībām (īpašuma, īres u. tml.), jo tikai tās var radīt personai subjektīvas tiesības dzīvot dzīvesvietā. Iestādei un tiesai ir pienākums arī šādas attiecības analizēt, bet vienīgi no to spēkā esības viedokļa, neieslīgstot apstākļos, kas skar tiesisko attiecību iegūšanu, grozīšanu vai izbeigšanu, jo saskaņā ar Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 2.panta otro daļu dzīvesvietas deklarēšanas fakts pats par sevi nerada civiltiesiskas saistības (*sk. Augstākās tiesas 2011.gada 15.decembra lēmuma lietā Nr.SKA-1015/2011 8.punktu, 2012.gada 15.maija sprieduma lietā Nr.SKA-291/2012 11.punktu*).

[9] Trešā persona nekustamajā īpašumā deklarējusi dzīvesvietu 2016.gada 27.janvārī, kā dzīvesvietas deklarēšanas tiesisko pamatu norādot īpašuma tiesības (*lietas 33.lapa*). Iestādei un tiesai sniegtajos paskaidrojumos trešā persona īpašuma tiesību rašanos pamato ar starp pusēm 2012.gada 9.novembrī noslēgto pirkuma līgumu (*lietas 35.–37.lapa*) par nekustamā īpašuma iegādi.

Saskaņā ar Civillikuma 994.pantu par nekustama īpašuma īpašnieku atzīstams tikai tas, kas par tādu ierakstīts zemes grāmatās. Līdz ierakstīšanai zemesgrāmatā nekustama īpašuma ieguvējam pret trešām personām nav nekādu tiesību: viņš nevar izlietot nevienu no priekšrocībām, kas saistītas ar īpašumu, un viņam jāatzīst par spēkā esošu visa uz šo nekustamo īpašumu attiecošās tās personas darbība, kura pēc zemesgrāmatas apzīmēta par šā īpašuma īpašnieku. Tomēr viņam ir tiesība nevien prasīt atlīdzību par visu uz nekustamo īpašumu attiecošos agrākā īpašnieka ļaunticīgo darbību, bet arī prasīt, lai pēdējais sper visus nepieciešamos soļus nekustamā īpašuma pārejas ierakstīšanai zemesgrāmatā. Lietā nav strīda par to, ka atbilstoši zemesgrāmatā reģistrētajai informācijai par nekustamā īpašuma īpašnieku kopš 2011.gada 17.augusta reģistrēts pieteicējs. Tādējādi trešā persona, deklarējot dzīvesvietu, nepamatoti kā tiesisko pamatu dzīvesvietas deklarēšanai norādījusi īpašuma tiesības, jo ar pirkuma līguma noslēgšanu vien īpašuma tiesības netiek iegūtas. Saskaņā ar Civillikuma 993.pantu tādas netiek iegūtas arī ar īpašuma nodošana ieguvēja valdījumā. Tādējādi trešās personas dzīvesvietas deklarēšanas tiesiskais pamats – īpašuma tiesības – ir nepatiess.

Vienlaikus iepriekš minētais pats par sevi neizslēdz, ka arī pirms ierakstīšanas zemesgrāmatā īpašums atrodas jaunā ieguvēja valdījumā, taču arī šādā gadījumā tam ir jābūt attiecīgam tiesiskam pamatam. No starp pusēm noslēgtā pirkuma līguma neizriet, ka nekustamais īpašums pirms ierakstīšanas zemesgrāmatā uz trešās personas vārda tiktu nodots trešās personas lietošanā vai valdījumā. Trešā persona nav iesniegusi tam attiecīgus pierādījumus, kā arī pieteicējs kā nekustamā īpašuma īpašnieks šādu faktu nepārprotami noliedz. Turklāt, kā izriet no lietas materiāliem, pieteicējs 2012.gada 4.decembrī ir vienpusēji atkāpies no noslēgtā pirkuma līguma pirkuma cenas nesamaksas dēļ. Šādas tiesības pārdevējam ir pielīgtas pirkuma līguma 2.6.apakšpunktā, pieteicējs trešajai personai ir nosūtījis attiecīgu notariālu paziņojumu (*lietas 22.lapa*), līdz ar to pirkuma līgums formāli ir atcelts. No lietas materiāliem un Tiesu informācijas sistēmā pieejamās informācijas neizriet, ka trešā persona būtu cēlusi iebildumus par pirkuma līguma atcelšanu.

[10] No tiesu judikatūras dzīvesvietas deklarēšanas jautājumos izriet, ka gadījumā, ja persona deklarētajā dzīvesvietā faktiski dzīvo, taču pastāv šaubas par personas tiesisko pamatu tur dzīvot, prezumējams, ka personai ir tiesisks pamats dzīvot deklarētajā dzīvesvietā. Deklarētās dzīvesvietas ziņu anulēšana veicama pēc civiltiesiska strīda galīgas atrisināšanas. Savukārt gadījumā, ja persona deklarētajā dzīvesvietā faktiski nedzīvo, taču apgalvo, ka tai ir tiesisks pamats tajā dzīvot, prezumējams, ka personai nav tiesiska pamata dzīvot deklarētajā dzīvesvietā (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta prakses apkopojuma lietās par dzīvesvietas deklarēšanu (2004–2015) kopsavilkuma 5.punktu. Pieejams:http://at.gov.lv/lv/judikatura/tiesu-prakses-apkopojumi/administrativajas-tiesibas/*). Tādējādi, vērtējot, vai ir pamats deklarētās dzīvesvietas anulēšanai, izšķiroša nozīme ir tam, vai persona tur faktiski dzīvo, kas saskan ar dzīvesvietas deklarēšanas mērķi būt sasniedzamam tiesiskajās attiecībās ar valsti un pašvaldību.

Lietā pretēji komisijai tiesa nekonstatē, ka trešā persona nekustamajā īpašumā faktiski dzīvo. Komisija attiecīgo faktu izsecinājusi vienīgi no trešās personas paskaidrotā, neizvērtējot pieteicēja iesniegumā norādīto, ka trešā persona nekustamajā īpašumā nedzīvo un nekad nav dzīvojusi. Turklāt trešās

personas paskaidrojumā (*lietas 34.lapa*) nemaz nav norādīts, ka viņa tur dzīvo. Trešās personas pārstāvis tiesas sēdē apliecināja, ka trešā persona dzīvoklī pastāvīgi nedzīvo, periodiski (parasti divas reizes nedēļā) ierodas dzīvoklī, lai saņemtu sev adresēto korespondenci, ko pašu par sevi nevar uzskatīt par uzturēšanos un dzīvošanu dzīvesvietā. Savukārt korespondences saņemšana un dzīvokļa uzturēšanas pakalpojumu apmaksa, tiesas ieskatā, pati par sevi nav pietiekams pamats deklarēto ziņu par trešās personas dzīvesvietu saglabāšanai turpmāk norādīto apstākļu dēļ.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 25.jūnija spriedumu civillietā Nr.C27129912 (*lietas 15.–21.lapa*) pieteicēja pieteikums daļēji apmierināts un cita starpā nolemts no nekustamā īpašuma izlikt trešās personas brāli /pers. C/ ar ģimeni. Atbilstoši Tiesu informācijas sistēmā pieejamai informācijai Augstākās tiesas Civillietu departaments ar 2015.gada 10.decembra rīcības sēdes lēmumu lietā Nr.SKC-1827/2015 atteicies ierosināt kasācijas tiesvedību sakarā ar /pers. C/ kasācijas sūdzību, tādējādi tiesas spriedums par izlikšanu minētajā datumā stājās spēkā. 2015.gada 18.decembrī /pers. C/ iesniedza pieteikumu par sprieduma izpildes atlikšanu, kas ar Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 18.janvāra lēmumu noraidīts. Īsi pēc tam – 2016.gada 27.janvārī – trešā persona nekustamajā īpašumā deklarējusi dzīvesvietu. 2016.gada 22.februārī pieteicējam izsniegts izpildu raksts sprieduma izpildei. Atbilstoši zvērināta tiesu izpildītāja sniegtajai izziņai (*lietas 44.lapa*) izliekamajām personām nosūtīts paziņojums par telpu atbrīvošanu līdz 2016.gada 6.martam, pretējā gadījumā brīdinot par piespiedu izpildi. /pers. C/ un trešā persona 2016.gada 26.februārī iesniedza zvērinātam tiesu izpildītājam iesniegumus, kuros norādīts, ka tiesas spriedums ir izpildīts. Iesniegumiem pievienots sasvstarpēji parakstīts akts (*lietas 46.lapa*) par nekustamā īpašuma atbrīvošanu un tā nodošanu nekustamā īpašuma īpašniekam – trešajai personai. Trešā persona zvērinātam tiesu izpildītājam papildus norādījusi (*lietas 45.lapa*), ka zvērinātam tiesu izpildītājam un pieteicējam nav tiesību ierasties trešās personas deklarētajā dzīvesvietā, lai veiktu viņai piederošo mantu apskati, aprakstīšanu vai izvešanu no viņas deklarētās dzīvesvietas, strīds ar pieteicēju tiek risināts tiesā, par ko ir veikta atzīme īpašuma zemesgrāmatas nodalījumā. Vienlaikus no lietas materiālos esošās dzīvokļu īpašnieku kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums A/ sniegtās informācijas zvērinātam tiesu izpildītājam (*lietas 49.lapa*) izriet, ka /pers. C/ ar savu ģimeni telpas faktiski nav atbrīvojuši.

No iepriekš minētā izriet, ka trešā persona dzīvesvietas deklarēšanas faktu negodprātīgi izmanto strīdā par viņas brāļa /pers. C/ izlikšanu no nekustamā īpašuma, tādējādi kavējot tiesas sprieduma izpildi un attiecīgi ierobežojot pieteicēja īpašuma tiesības. Par minēto liecina trešās personas un viņas brāļa /pers. C/, kurš vienlaikus ir trešās personas pārstāvis šajā lietā, darbību secīgais un mērķtiecīgais raksturs, kas veiktas tieši pēc tiesas sprieduma spēkā stāšanās, lai gan pirkuma līgums noslēgts jau 2012.gada 9.novembrī. Tiesa konstatē, ka trešā persona vispārējās jurisdikcijas tiesā 2013.gada 26.novembrī ir cēlusi mantiska rakstura prasību pret pieteicēju par rokasnaudas un daļējas pirkuma samaksas atgriešanu (civillieta Nr.C27218813). Tādējādi trešā persona vēlas atgūt par nekustamo īpašumu samaksāto naudu, kas likumsakarīgi izslēdz prasījumu par pirkuma līguma spēkā esību, īpašuma tiesību atzīšanu un to pārejas ierakstīšanu zemesgrāmatā. Arī minētās lietas ietvaros Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa 2016.gada 7.oktobra u n 2017.gada 5.janvāra lēmumā saistībā ar prasības nodrošinājumu ir konstatējusi trešās personas negodprātību, pretēji Civillikuma 1.pantā noteiktajam, kas tiesības lietojamas un pienākumi pildāmi pēc labākās ticības. Savukārt trešās personas pārstāvja /pers. C/ paskaidrojumus, ka viņš ar ģimeni nekustamajā īpašumā vairs faktiski nedzīvo, tiesa vērtē kritiski, jo /pers. C/ šādus paskaidrojumus ir ieinteresēts sniegt sev nelabvēlīgā iznākuma dēļ civillietā Nr.C27129912, turklāt tie ir pretrunā ar kooperatīvās sabiedrības /Nosaukums A/ sniegto informāciju.

Papildus to, ka trešā persona deklarētajā dzīvesvietā faktiski nedzīvo, apliecina, ka civillietas Nr.C27218813 ietvaros trešā persona saziņai ar tiesu ir norādījusi adresi /adrese B/ (*sk. pieteicēja iesniegto blakus sūdzību lietas 68.–74.lapā, kā arī Tiesu informācijas sistēmā pieejamo informāciju par saziņu ar lietas dalībniekiem*), kas ir trešās personas iepriekš deklarētā dzīvesvieta un ir nemainīga kopš 1995.gada 14.jūlija.

[11] Apkopojot iepriekš minēto, tiesai nerodas šaubas, ka trešā persona ir sniegusi nepatiesas ziņas par tiesisko pamatu dzīvesvietas deklarēšanai pieteicējam piederošajā nekustamajā īpašumā un viņa nekustamajā īpašumā faktiski nedzīvo. Vispārīga norāde par civiltiesiska strīda esamību par īpašuma tiesībām pati par sevi nevar būt pietiekams pamats, lai atteiktu anulēt ziņas par personas deklarēto dzīvesvietu. Pretējā gadījumā ikviena persona varētu norādīt uz civiltiesiska strīda esamību, kas nesamērīgi ierobežotu īpašnieka tiesības prasīt nepatiesu ziņu anulēšanu par viņa īpašumā nepamatoti deklarētajām personām un radītu īpāsniekam formālu pienākumu vērsties ar prasību vispārējās jurisdikcijas tiesā.

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Dzīvesvietas deklarēšanas likuma 12.panta pirmās daļas 1.punktu, pieteicēja prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu anulētas ziņas par trešās personas deklarēto dzīvesvietu viņam piederošajā nekustamajā īpašumā, ir apmierināms. Attiecīgi saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 254.panta pirmo daļu komisijai uzdodams par pienākumu izdot šāda satura administratīvo aktu. Tiesas ieskatā, mēnesis ir pietiekams termiņš pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

[12] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu. Savukārt atbilstoši Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punktam valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Ņemot vērā iepriekš minēto, no atbildētājas Latvijas Republikas par labu pieteicējam piespriežama viņa samaksātā valsts nodeva 28,46 *euro*, kas ir atlīdzināma no administratīvajā lietā pieaicinātās iestādes – komisijas – budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251.pantu un 254.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

Apmierināt /pers. A/ pieteikumu.

Uzlikt par pienākumu Rīgas domes Personu dzīvesvietas reģistrācijas komisijai viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas anulēt ziņas par /pers. B/, personas kods /personas kods/, deklarēto dzīvesvietu /adrese/.

Piespriest no atbildētājas Latvijas Republikas par labu /pers. A/ viņa samaksāto valsts nodevu 28,46 *euro*, kas ir atlīdzināma no administratīvajā lietā pieaicinātās iestādes Rīgas domes Personu dzīvesvietas reģistrācijas komisijas budžeta līdzekļiem.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Putniņa